

Lp.	Stanowisko służbowe	Wymagane kwalifikacje		Grupa uposażenia zasadniczego
		wykształcenie	lata pracy zawodowej	
1	2	3	4	5
Część C. Pracownicy obsługi				
1	Rzemieślnik — specjalista*)	—	—	VI—IV
2	Rzemieślnik wykwalifikowany*) palacz c.o.	— kurs dla palaczy c.o.	—	VIII—VI
3	Starszy woźny przydzielony	—	2	X—VII
4	Starszy woźny robotnik gospodarczy	—	—	XI—IX
5	Woźny dźwigowy portier szatniarz starszy dozorca	—	—	XII—X
6	Dozorca goniec sprzątaczką w systemie czasowym	—	—	XII—XI

*) Przez rzemieślników wykwalifikowanych rozumieć należy pracowników, którzy zdobyli kwalifikacje zawodowe w drodze szkolenia zawodowego lub co najmniej 6-letniej praktyki i wykazują się umiejętnością wykonywania prac na poziomie wymaganym od robotników co najmniej 7 kategorii taryfikatorów branżowych, a specjaliści — na poziomie wymaganym od robotników 8—9 kategorii taryfikatorów branżowych.

Załącznik nr 2 do uchwały Rady Państwa z dnia 28 czerwca 1973 r. (poz. 183).

TABELA DODATKÓW FUNKCYJNYCH

Stawka dodatku funkcyjnego	Kwota miesięczna w złotych
1	800
2	600
3	500
4	400
5	300

Dodatek funkcyjny przysługuje za pełnienie następujących funkcji (stanowisk):

	Stawka dodatku funkcyjnego
1) Naczelnik wydziału, główny księgowy	3—1
2) Kierownik sekretariatu	5—2
3) Zastępca naczelnika wydziału	5—4

184

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 czerwca 1973 r.

w sprawie zezwolenia na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi oraz granicznej kontroli dewizowej.

Na podstawie art. 9 ust. 2 pkt 1, art. 10 ust. 1 pkt 1, art. 13 ust. 1 i art. 34 ust. 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. Jeżeli w zarządzeniu zezwala się jednej ze stron na zawarcie i wykonanie umowy, oznacza to zezwolenie odpowiednio również dla drugiej strony umowy.

§ 2. Znoszenie wartości dewizowych z obcych statków morskich w portach polskich i wnoszenie tych wartości na te statki traktuje się jak przywóz i wywóz wartości dewizowych przez granicę państwową.

§ 3. Ilekroć w zarządzeniu zezwala się na wywóz za granicę lub przywóz do kraju pieniędzy polskich albo na wnoszenie ich na obce statki, zezwolenie nie dotyczy monet mających w Polsce obieg ustawowy, bitych z kruszców szlachetnych, z wyjątkiem, o którym mowa w § 70.

§ 4. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o darowiznie, oznacza to darowiznę nie obciążoną obowiązkiem oznaczonego działania lub zaniechania.

§ 5. Złote monety, w tym również złote ruble oraz złote monety Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, jeżeli nie mają charakteru zabytkowego, są wartościami dewizowymi w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133), tj. są złotem nie będącym wyrobem użytkowym.

Rozdział 2

Zezwolenia na czynności obrotu wartościami dewizowymi.

§ 6. 1. Zezwala się na przekazywanie na zasadzie wzajemności do państw członkowskich Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (RWPG) dla obywateli i osób prawnych tych państw kwot pieniężnych z tytułów:

- 1) wynagrodzeń pracowników przedstawicielstw dyplomatycznych, handlowych i innych oficjalnych przedstawicielstw w Polsce państw członkowskich RWPG lub międzynarodowych organizacji,
- 2) wynagrodzeń za pracę, stypendiów, diet i innych kwot należnych w związku z zatrudnieniem lub pobieraniem nauki w Polsce,
- 3) należności pieniężnych przypadających osobom zaproszonym przez uprawnioną jednostkę polską, np. do wygłoszenia odczytów, referatów, świadczenia usług z zakresu plastyki, na występy artystyczne lub zawody,
- 4) honorariów autorskich,
- 5) odszkodowań za wypadki przy pracy, utratę zdrowia lub z innych tytułów,
- 6) posiadania w Polsce środków pieniężnych należących do obywateli państw członkowskich RWPG, wyjeżdżających do innego z tych państw na pobyt stały,
- 7) reallizacji osobistego majątku ruchomego i nieruchomości, należące do obywateli państw członkowskich RWPG,
- 8) emerytur, rent i świadczeń o charakterze rentowym,
- 9) ubezpieczeń,
- 10) spadków i realizacji mienia spadkowego,
- 11) alimentów i pomocy dla krewnych, w wysokości ustalonej odrębnymi przepisami,
- 12) nagród pieniężnych,
- 13) innych należności pieniężnych prawomocnie zasądzonych lub orzeczonych przez uprawnione organy administracyjne.

2. Warunkiem przekazania kwot z tytułów wymienionych w ust. 1 jest udokumentowanie przez zlecającego zgodności tytułu przekazu z polskimi przepisami dewizowymi w sposób ustalony przez Narodowy Bank Polski.

§ 7. 1. Zezwala się jednostkom gospodarki uspołecznionej na dokonywanie za pośrednictwem Narodowego Banku Polskiego, w ciężar środków posiadanych w rocznym planie obrotów płatniczych z zagranicą, płatności za granicę z tytułu usług nie związanych z obrotem towarowym z zagranicą oraz wydatków administracyjnych i świadczeń rentowych, jeżeli obowiązek przekazywania świadczeń rentowych wynika z międzynarodowych umów lub porozumień.

2. Płatności, o których mowa w ust. 1, z tytułu umów można dokonywać, jeżeli umowy zostały zatwierdzone przez właściwy organ dewizowy lub zostały zwolnione od tego obowiązku.

§ 8. 1. Zezwala się krajowcom dewizowym na wypłacanie w kraju w złotych należności przypadających cudzoziemcom dewizowym z umów zawartych z zachowaniem przepisów dewizowych oraz z tytułu bezumownego wykorzystania obcych praw autorskich.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy wypłacania należności z umów obrotu towarowego z zagranicą i umów o świadczenie usług związanych z obrotem towarowym z zagranicą.

§ 9. 1. Zezwala się polskim przedsiębiorstwom wydawniczym na wypłacanie w kraju na zlecenie wydawnictw zagranicznych należności płatnych w złotych w kraju, przypadających z umów wydawniczych zatwierdzonych przez właściwy organ dewizowy na pokrycie kosztów pobytu w Polsce autorów, ich małżonków i dzieci, jak również pracowników zainteresowanego wydawnictwa zagranicznego.

2. Wymagalne należności, o których mowa w ust. 1, mogą być wplacane na zagraniczne rachunki specjalne wydawnictw, otwierane i prowadzone w złotych w Banku Handlowym w Warszawie S. A. Na rachunki te nie mogą być przyjmowane wpłaty z innych tytułów. Wpłaty w kraju osobom, o których mowa w ust. 1, nie wymagają zezwolenia dewizowego.

§ 10. 1. Zezwala się krajowcom dewizowym na zatrudnianie cudzoziemców dewizowych przebywających w Polsce, jeżeli nie jest to sprzeczne z przepisami o zatrudnianiu cudzoziemców, pod warunkiem, że wynagrodzenie określone będzie w umowie w złotych z klauzulą wypłaty w kraju, bez obowiązku pracodawcy przekazania wynagrodzenia za granicę.

2. Warunek ograniczający przekazanie wynagrodzenia za granicę nie ma zastosowania przy zawieraniu umów o zatrudnienie cudzoziemców dewizowych obywateli państw członkowskich RWPG.

§ 11. 1. Zezwala się jednostkom gospodarki uspołecznionej na zawieranie z cudzoziemcami dewizowymi przebywającymi w Polsce umów o wygłoszenie wykładów, referatów, odczytów, napisanie artykułów i innych opracowań autorskich, pod warunkiem ustalenia w umowie wysokości honorarium według obowiązujących stawek krajowych, z zastrzeżeniem wypłaty honorarium w kraju w złotych, bez obowiązku przekazania należności za granicę.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, dotyczy zawierania umów, zobowiązujących każdą ze stron do wykonania jej zobowiązań w całości w Polsce.

3. Przepis § 10 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 12. Zezwala się jednostkom gospodarki uspołecznionej uprawnionym do organizowania konkursów lub innych imprez na dokonywanie wypłat cudzoziemcom dewizowym w kraju w złotych nagród pieniężnych lub wynagrodzeń z tytułu uczestnictwa w konkursach lub imprezach albo uczestnictwa w charakterze jurorów.

§ 13. Zezwala się jednostkom gospodarki uspołecznionej na wypłacanie w kraju w złotych cudzoziemcom dewizowym kwot stypendiów przyznanych im na podstawie obowiązujących przepisów polskich oraz porozumień międzynarodowych.

§ 14. 1. Zezwala się na wypłacanie w kraju w złotych należności świadczków cudzoziemców dewizowych wzywanych w tym charakterze przez sąd polski.

2. Do wypłaty tych należności w zagranicznych środkach płatniczych przepis § 7 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 15. Zezwala się zarządom hoteli na zawieranie z cudzoziemcami dewizowymi umów o odszkodowanie za rzeczy zaginione, ustalających wypłatę odszkodowania w kraju w złotych.

§ 16. Zezwala się jednostkom gospodarki uspołecznionej na wypłatę w kraju w złotych cudzoziemcom dewizowym kwot wygranych na loteriach, w grach i zakładach zarządzonych lub zatwierdzonych przez właściwy organ państwowi.

§ 17. Zezwala się krajowym bankom i instytucjom kredytowym na przyjmowanie na rachunki pieniędzy polskich uzyskanych przez cudzoziemców dewizowych przebywających w Polsce z umów o pracę lub innych zajęć zarobkowych.

§ 18. 1. Zezwala się Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń na zawieranie umów ubezpieczenia renty w walucie wymiennej:

- 1) z krajowcami dewizowymi — na rzecz ubezpieczającego lub innych krajowców dewizowych,
- 2) z cudzoziemcami dewizowymi — na rzecz ubezpieczającego, innych cudzoziemców dewizowych lub krajowców dewizowych.

2. Umowy mogą być zawierane, zależnie od terminu płatności renty, z zachowaniem „ogólnych warunków ubezpieczenia rent odroczonych” lub „ogólnych warunków ubezpieczenia rent natychmiast płatnych”, z tym że wzajemne zobowiązania stron powinny być określone w walucie wymiennej z zastrzeżeniem wykonania ich w tej samej walucie, w sposób zgodny z zezwoleniem, o którym mowa w ust. 3.

3. Zezwala się na wypłacanie rent i świadczeń z umowy ubezpieczenia krajowcom dewizowym na ich bankowe oprocentowane rachunki walutowe w kraju, a cudzoziemcom dewizowym w drodze przekazu za granicę.

§ 19. 1. Zezwala się osobom fizycznym krajowcom dewizowym na zawieranie umów z cudzoziemcami dewizowymi za pośrednictwem:

- 1) Przedsiębiorstwa Eksportu i Importu „Film Polski”:
 - a) o usługi artystyczne dla produkcji filmów,
 - b) o przeniesienie praw autorskich do utworów stanowiących podstawę scenariusza, noweli filmowych, scenariuszy, scenopisów, dialogów lub utworów muzycznych i plastycznych — jeżeli przeniesienie praw następuje w celu produkcji filmów,
 - 2) Polskiej Agencji Artystycznej „Pagart” — o usługi artystyczne za granicą w dziedzinie muzyki, teatru, estrady i innych form widowiskowych, a w szczególności o występy na scenie i estradzie, w radio i telewizji, nagrania mechaniczne dla radiofonii, zapisy obrazu dla telewizji oraz o usługi w charakterze reżysera, inspicjenta, scenografa, choreografa,
 - 3) „Zjednoczonego Przedsiębiorstwa Rozrywkowego” — o występy w programach cyrkowych, rewiowych i wariete za granicą.
2. Przepisy § 28 ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio.

§ 20. Zezwala się osobom fizycznym krajowcom dewizowym na zawieranie z cudzoziemcami dewizowymi, za pośrednictwem Stowarzyszenia Autorów „ZAIKS” lub

„Agencji Autorskiej” albo polskich przedsiębiorstw wydawniczych, umów o wydanie dzieł literackich za granicę, publiczne wystawienie za granicą dzieł scenograficznych, muzycznych i innych, nie wyłączając nadania dzieł w programach zagranicznego radia i telewizji, pod warunkiem zastrzeżenia w umowie, że wyłącza ona odstąpienie praw wydawniczych do wydania dzieła w Polsce w języku polskim.

§ 21. 1. Zezwala się Stowarzyszeniu Autorów „ZAIKS” na inkasowanie na rzecz krajowców dewizowych należności od zagranicy z tytułu praw autorskich chronionych przez „ZAIKS”.

2. Zezwala się Stowarzyszeniu Autorów „ZAIKS” na dokonywanie z zagranicznymi organizacjami autorskimi kompensaty wzajemnych należności z tytułu praw autorskich, jeżeli są one wyrażone w tej samej walucie i są wymagalne, a gdy są wyrażone w walutach różnych — jeżeli waluty są przez bank uznane za równorzędne.

3. Zezwala się Stowarzyszeniu Autorów „ZAIKS” na posiadanie w Banku Handlowym w Warszawie S. A. specjalnego rachunku walutowego, na który mogą być przyjmowane wpływy w zagranicznych środkach płatniczych z tytułu umów, o których mowa w § 20, oraz z bezumownego wykorzystania praw autorskich.

4. Zezwala się krajowcom dewizowym na wykorzystywanie za pośrednictwem Stowarzyszenia Autorów „ZAIKS” kwot posiadanych na rachunku wymienionym w ust. 3 na pokrycie kosztów podróży i pobytu za granicą właścicieli kwot i członków najbliższej rodziny krajowców dewizowych pod warunkiem, że wykorzystanie kwot następuje w walucie wpływu lub w innej walucie uznanej przez bank za równorzędną.

§ 22. 1. Zezwala się przedsiębiorstwu handlu zagranicznego, upoważnionemu do rozliczania należności z zagranicą z tytułu wykonywania praw z patentów oraz eksportu osiągnięć naukowo-technicznych, na wpłacanie na bankowe rachunki walutowe krajowców dewizowych kwot przypadających im z realizacji tych patentów i osiągnięć.

2. Zezwala się krajowcom dewizowym na dysponowanie kwotami posiadanyimi na bankowych nie oprocentowanych rachunkach walutowych na koszty podróży i pobytu za granicą posiadacza rachunku i członków jego najbliższej rodziny krajowców dewizowych pod warunkiem, że wykorzystanie kwot następuje w walucie wpływu lub w innej walucie uznanej przez bank za równorzędną.

§ 23. Zezwala się osobom fizycznym krajowcom dewizowym na wykorzystywanie w eksporcie wewnętrznym Banku Polska Kasa Opieki S. A. należących do nich zagranicznych środków płatniczych w walutach wymienialnych oraz innych walutach określonych przez ten bank posiadanych w kraju lub przekazywanych z zagranicy. Zezwolenie nie dotyczy kwot, które stosownie do porozumień między instytucjami polskimi i zagranicznymi przekazywane są do wypłaty w złotych.

§ 24. 1. Zezwala się osobom fizycznym krajowcom dewizowym na dokonywanie w kraju sprzedaży złota i platyny w postaci stanowiącej wartość dewizową (monet i sztab, półfabrykatów innych niż dentystyczne, złota i platyny w stanie nie przerobionym), jeżeli nabywcą jest państwowe przedsiębiorstwo handlu jubilerskiego.

2. Zezwala się państwowemu przedsiębiorstwu „DESA” Dzieła Sztuki i Antyki na skup i sprzedaż, również w formie komisji, monet złotych bitych po 1850 r., jeżeli mają charakter numizmatów.

§ 25. 1. Zezwala się krajowcom dewizowym na udzielanie polskim przedstawicielom dyplomatycznym lub konsularnym pełnomocnictw do realizacji spadków z zagranicy.

2. Zezwala się polskim przedstawicielom dyplomatycznym i konsularnym na dokonywanie sprzedaży za granicą wszelkiego rodzaju mienia spadkowego, nie wyłączając wartości dewizowych.

§ 26. Zezwala się krajowcom dewizowym na udzielanie pełnomocnictw do dochodzenia za granicą roszczeń alimentacyjnych, jeżeli pełnomocnictwa składane są za pośrednictwem sądów wojewódzkich w Polsce w trybie i według zasad przewidzianych postanowieniami Konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 20 czerwca 1956 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 17, poz. 87).

§ 27. Zezwala się krajowcom dewizowym na pobieranie w czasie pobytu za granicą należności przypadających im z zajęć zarobkowych, jeżeli podjęcie zajęć za granicą jest zgodne z polskimi przepisami i porozumieniami międzynarodowymi.

§ 28. 1. Zezwala się krajowcom dewizowym na dysponowanie (nie wyłączając lokat) zagranicznymi środkami płatniczymi uzyskanymi za granicą z umów o pracę i innych zajęć zarobkowych, jeżeli zawarcie i wykonanie umowy lub zajęcia, pobranie należnych kwot i dysponowanie następuje w czasie tego samego pobytu. Zezwolenie dotyczy również dysponowania zarobkami z umów zawartych za zezwoleniem dewizowym w czasie pobytu krajowca dewizowego w kraju, a realizowanych przez niego w czasie pobytu za granicą — z wyjątkiem umów o prawa autorskie, innych niż wymienione w § 19 ust. 1 pkt 1 lit. b).

2. Zezwala się krajowcom dewizowym na dysponowanie za granicą zagranicznymi środkami płatniczymi otrzymywanymi z tytułu nagród i wyróżnień pieniężnych oraz wygranych w publicznych loteriach, grach i zakładach, jeżeli powstanie tytułu, pobranie należnej kwoty i dysponowanie następuje w czasie tego samego pobytu.

3. Z chwilą zakończenia przez krajowca dewizowego każdorazowego pobytu za granicą kwoty lokat pieniężnych i kwoty nie wydatkowane podlegają niezwłocznemu sprowadzeniu do kraju.

§ 29. Zezwala się osobom fizycznym krajowcom dewizowym na zawieranie umów z cudzoziemcami dewizowymi o wykonanie w kraju na rzecz cudzoziemców dewizowych za granicą usług nie związanych z obrotem towarowym z zagranicą, np. opracowań autorskich, projektów architektonicznych lub plastycznych, prac artystycznych, dokonanie tłumaczeń pod warunkiem zastrzeżenia w umowie zapłaty wynagrodzenia w walucie obcej i przekazania za pośrednictwem banku do kraju.

§ 30. Zezwala się krajowcom dewizowym na dysponowanie w okresie ich pobytu za granicą rzeczami ruchomymi nie stanowiącymi wartości dewizowej, wywiezionymi przez nich na zasadach i w trybie odprawy celnej ostatecznej albo nabytymi w okresie pobytu za granicą za środki płatnicze dozwolone do wydatkowania lub otrzymanymi za granicą w drodze darowizny. Zezwala się również na wydatkowanie za granicą zagranicznych środków płatniczych uzyskanych z dysponowania tymi rzeczami.

§ 31. Zezwala się krajowcom dewizowym obywatelom obcym na sprzedaż cudzoziemcom dewizowym mienia posiadanego za granicą.

§ 32. Zezwala się krajowcom dewizowym na udzielanie pełnomocnictw do odbioru mienia zdeponowanego za granicą przy przekraczaniu granicy.

§ 33. 1. Zezwala się krajowcom dewizowym na przyjmowanie od cudzoziemców dewizowych darowizny wartości dewizowych.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy pieniędzy polskich, jeżeli znajdują się w państwach obcych. Monety z kruszców szlachealnych mające w Polsce obieg ustawowy mogą być w drodze darowizny przyjęte z każdego obcego państwa.

§ 34. Zezwala się osobom fizycznym krajowcom dewizowym na dokonywanie darowizny:

- 1) zagranicznych środków płatniczych posiadanych za granicą — osobom fizycznym krajowcom dewizowym w kraju, jeżeli darczyńca przebywający za granicą jest uprawniony z mocy przepisów dewizowych do dysponowania tymi środkami płatniczymi za granicą,
- 2) wartości dewizowych posiadanych w kraju — członkom najbliższej rodziny krajowcom dewizowym oraz tytułem zwyczajowo stosowanych upominków z okazji urodzenia się dziecka lub zawarcia związku małżeńskiego również innym osobom fizycznym krajowcom dewizowym.

§ 35. Zezwala się osobom fizycznym krajowcom dewizowym na dysponowanie w czasie pobytu za granicą wartościami dewizowymi otrzymanymi za granicą z tytułu darowizny.

§ 36. Zezwala się osobom fizycznym cudzoziemcom dewizowym przebywającym w Polsce na przyjmowanie od krajowców dewizowych darowizny lub pożyczki w złotych, nie przekraczającej z obu tych tytułów za okres każdorazowego pobytu 1.000 zł łącznie od wszystkich osób czyniących darowiznę lub udzielających pożyczki.

Rozdział 3

Zezwolenia na czynności dotyczące nieruchomości i lokali.

§ 37. Zezwala się jednostkom gospodarki społecznej na zawieranie umów najmu i dzierżawy położonych w Polsce w miastach nieruchomości cudzoziemców dewizowych — bez obowiązku uzyskania zatwierdzenia tych umów, jeżeli wysokość czynszu oraz obowiązki najemcy (dzierżawcy) w zakresie napraw, remontów i podatków zostaną ustalone w umowie w granicach przewidzianych odrębnymi przepisami.

§ 38. Zezwala się krajowcom dewizowym na zawieranie z cudzoziemcami dewizowymi umów zlecenia w przedmiocie zarządu nieruchomościami cudzoziemców położonymi w Polsce.

§ 39. Zezwala się zarządcy nieruchomości cudzoziemców dewizowych na pobieranie w kraju w złotych przychodów z tych nieruchomości i na dokonywanie w kraju wypłat z przychodów na pokrycie wydatków związanych z daną nieruchomością.

§ 40. 1. Zarządca nieruchomości cudzoziemca dewizowego jest uprawniony do wpłacania każdego roku wskazanej w pisemnym zestawieniu nadwyżki przychodów nad wydatkami do najbliższego oddziału Narodowego Banku Polskiego na rachunek zagraniczny zablokowany właściciela nieruchomości cudzoziemca dewizowego.

2. Jeżeli zarządca korzysta z uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, nadwyżkę pochodzącą:

- 1) z nieruchomości stanowiącej współwłasność cudzoziemców dewizowych powinien wpłacić odpowiednio do wielkości udziałów na rachunki poszczególnych współwłaścicieli nieruchomości,
- 2) z kilku nieruchomości stanowiących własność jednego cudzoziemca dewizowego powinien wpłacić na jeden rachunek właściciela nieruchomości.

§ 41. Otwarcie rachunku przewidzianego w § 40 może nastąpić na wniosek właściciela nieruchomości lub jego pełnomocnika. Do wniosku składanego przez pełnomocnika powinien być załączony poświadczony notarialnie odpis pełnomocnictwa udzielonego zarządcy przez właściciela nieruchomości.

§ 42. Wyплаты z zablokowanego rachunku zagranicznego właściciela nieruchomości na wydatki, o których mowa w § 39, nie wymagają zezwolenia dewizowego.

§ 43. Przepisy § 39—42 stosuje się odpowiednio, gdy zarząd nieruchomością sprawowany jest na innej podstawie niż umowa zlecenia lub osobiście przez właściciela nieruchomości.

§ 44. Zezwala się jednostkom gospodarki uspołecznionej na zawieranie z przedstawicielami dyplomatycznymi państw obcych, organizacjami międzynarodowymi i osobami fizycznymi, korzystającymi w Polsce z przywilejów dyplomatycznych, jak również z urzędami konsularnymi umów najmu i dzierżawy lokali, budynków i użytkowania wieczystego terenów budowlanych pod warunkiem zastrzeżenia w umowie, że czynsz oraz inne opłaty wynikające z tych umów będą regulowane:

- 1) z rachunku dyplomatycznego „W” prowadzonego dla najemcy (dzierżawcy, użytkownika wieczystego) na podstawie odrębnych przepisów,
- 2) z innego zagranicznego rachunku specjalnego, jeżeli posiadacz rachunku udokumentuje, że jest uprawniony przez właściwy organ dewizowy do pokrywania wydatków z tytułu najmu i użytkowania wieczystego lub dzierżawy z tego rachunku,
- 3) w złotych pochodzących z odprzedaży równowartości kwoty zagranicznych środków płatniczych w walucie państwa reprezentowanego przez dane przedstawicielstwo lub w walucie wymiennej; udokumentowanie tej kwoty wynajmującemu następuje przez złożenie oryginału rozliczenia (zaświadczenia) Narodowego Banku Polskiego lub innego banku albo instytucji posiadającej uprawnienia dewizowe, stwierdzającego odprzedaż tych środków.

§ 45. 1. Zezwala się jednostkom gospodarki uspołecznionej na zawieranie z cudzoziemcami dewizowymi innymi niż wymienieni w § 44 umów najmu lub dzierżawy lokali, budynków albo nie zabudowanych terenów, jak również na oddawanie takich terenów w użytkowanie wieczyste, pod warunkiem zastrzeżenia w umowie, że czynsz najmu lub dzierżawy oraz inne należności wynikające z tych umów będą regulowane z zachowaniem przepisów § 44 pkt 2 i 3 lub w złotych pochodzących z udokumentowanej wypłaty otrzymanej przez najemcę, dzierżawcę lub użytkownika wieczystego od jednostki gospodarki uspołecznionej.

2. Przy zawieraniu umów i regulowaniu czynszu strony mogą korzystać z pośrednictwa przedsiębiorstwa uprawnionego do świadczenia usług mieszkaniowo-administracyjnych.

§ 46. 1. Zezwala się krajowcom dewizowym nie będącym jednostkami gospodarki uspołecznionej na zawie-

ranie z cudzoziemcami dewizowymi w Polsce umów najmu i dzierżawy lokali i budynków za zgodą właściwego naczelnika gminy albo organu do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydium właściwej powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej lub za pośrednictwem przedsiębiorstwa uprawnionego do świadczenia usług mieszkaniowo-administracyjnych. Zezwolenia udziela się pod warunkiem:

- 1) ustalenia w umowie czynszu w wysokości nie niższej od stosowanej przez jednostki gospodarki uspołecznionej przy oddawaniu w najem lub dzierżawę cudzoziemcom dewizowym lokali i budynków,
- 2) zastrzeżenia w umowie, że czynsz oraz inne należności wynikające z tych umów będą regulowane:
 - a) z zachowaniem przepisów § 44 lub w złotych pochodzących z udokumentowanej wypłaty otrzymanej przez najemcę lub dzierżawcę od jednostki gospodarki uspołecznionej,
 - b) za pośrednictwem właściwego biura urzędu gminy albo organu do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydium właściwej powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej lub przedsiębiorstwa uprawnionego do świadczenia usług mieszkaniowo-administracyjnych.

2. Zezwala się na zawieranie umów najmu lokali (pomieszczeń) bez obowiązku zachowania warunków, o których mowa w ust. 1, gdy najem następuje na czas nie przekraczający 3 dni albo gdy najemcą jest obywatel państwa członkowskiego RWPG.

Rozdział 4

Zezwolenia na przewóz osób na trasach zagranicznych.

§ 47. Użyte w niniejszym rozdziale określenia:

- 1) „przedsiębiorstwa przewozowe” — oznacza polskie przedsiębiorstwa i biura obsługi podróży posiadające uprawnienia do świadczenia usług przewozu na trasach zagranicznych,
- 2) „trasa zagraniczna” — oznacza trasę w międzynarodowej komunikacji lądowej, powietrznej i wodnej, określoną dokumentami przewozu,
- 3) „państwa, z którymi Polska rozlicza się w płatnościach niehandlowych” — oznacza Ludową Republikę Albanii, Ludową Republikę Bułgarii, Chińską Republikę Ludową, Czechosłowacką Republikę Socjalistyczną, Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną, Mongolską Republikę Ludową, Niemiecką Republikę Demokratyczną, Socjalistyczną Republikę Rumunii, Węgierską Republikę Ludową, Demokratyczną Republikę Wietnamu i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich,
- 4) „polskie środki komunikacji” — oznacza środki komunikacji należące wyłącznie do polskiej jednostki gospodarki uspołecznionej,
- 5) „należności za przewóz” — oznacza opłaty za przewóz osób drogą lądową, powietrzną i wodną, wskazane w dokumentach przewozu (bilety na przejazd, karty okrętowe, zlecenia na usługi przewozowe), oraz opłaty za miejsca sypialne, miejsca do leżenia, rezerwację miejsc, przewóz bagażu.

§ 48. Zezwala się na zawieranie w kraju umów przewozu osób na trasach zagranicznych na warunkach przewidzianych w niniejszym rozdziale.

§ 49. 1. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym na przyjmowanie w kraju w złotych należności za przewóz na trasach zagranicznych krajowców dewizowych wyjeżdżających służbowo lub w drodze tzw. wyjazdów popieranym, legitymujących się paszportami lub dowodami osobistymi wydanymi przez polskie organy państwowe w kraju.

2. Przyjęcie należności może nastąpić:

- 1) w razie wyjazdu służbowego — na podstawie pisemnego zlecenia jednostki delegującej, dysponującej przyznanymi jej zagranicznymi środkami płatniczymi na koszty służbowych podróży zagranicznych, zawierającego stwierdzenie, że określona osoba jest delegowana służbowo za granicę i że koszty jej przewozu pokrywa jednostka wystawiająca zlecenie,
- 2) w razie wyjazdu popieranego przez jednostkę do tego uprawnioną — na podstawie zaświadczenia tej jednostki zawierającego stwierdzenie, że wyjazd określonej osoby jest popierany i że osoba ta pokrywa koszty przewozu.

§ 50. 1. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym na przyjmowanie w kraju w złotych należności za przewóz na trasach zagranicznych polskimi i obcymi środkami przewozu w komunikacji z państwami, z którymi Polska nie rozlicza się w płatnościach niehandlowych, krajowców dewizowych wyjeżdżających prywatnie, legitymujących się paszportami wydanymi przez polskie organy państwowe w kraju lub przez obce organy państwowe — jeżeli złote pochodzą z odprzedaży zagranicznych środków płatniczych w walutach wymienialnych lub w innych walutach określonych przez Narodowy Bank Polski:

- 1) przekazanych z zagranicy lub zwróconych za nie wykorzystane w całości lub w części bilety na trasy zagraniczne,
- 2) posiadanych w kraju przez wyjeżdżających — z wyjątkiem przyjmowania należności za zlecenia na usługi przewozowe.

2. Przedsiębiorstwa przewozowe mogą przyjmować należności za przewóz na trasach zagranicznych krajowców dewizowych, o których mowa w ust. 1, również:

- 1) w formie przedpłat dokonywanych za pośrednictwem agentów tych przedsiębiorstw,
- 2) w formie zleceń kredytowych udzielanych przez agentów wymienionych w pkt 1 lub przez inne przedsiębiorstwa przewozowe, jeżeli umowy w sprawie zleceń kredytowych zapewniają zapłatę kredytowanej należności zagranicznymi środkami płatniczymi w terminie wcześniejszym niż termin płatności na rzecz zagranicy z tytułu przewozu,
- 3) w złotych przekazanych z bankowych rachunków walutowych, zasilanych zagranicznymi środkami płatniczymi, o których mowa w ust. 1, jeżeli posiadacze tych rachunków są uprawnieni przez organy dewizowe do pokrywania wydatków za przewóz na trasach zagranicznych kwotami z tych rachunków.

3. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania, gdy zapłata należności za przewóz następuje na podstawie zezwoleń przewidzianych w § 51, 52 i 53.

§ 51. 1. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym na przyjmowanie w kraju w złotych należności za przewóz na trasach zagranicznych polskimi środkami komunikacji powietrznej i wodnej krajowców dewizowych

wyjeżdżających prywatnie, legitymujących się wydanymi przez polskie organy państwowe w kraju paszportami, wkładkami paszportowymi do dowodów osobistych lub dowodami osobistymi.

2. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym na przyjmowanie w kraju w złotych należności za przewóz koleją przez terytoria państw, z którymi Polska rozlicza się w płatnościach niehandlowych, krajowców dewizowych wyjeżdżających prywatnie do innych państw, legitymujących się paszportami wydanymi przez polskie organy państwowe w kraju. Zezwolenie dotyczy przyjmowania należności również za miejsca do leżenia w polskich wagonach kolejowych, a za miejsca sypialne, jeżeli rozliczenie należności dokonywane jest w płatnościach niehandlowych z państwami wymienionymi w § 47 pkt 3.

3. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym na przyjmowanie w kraju w złotych należności za przewóz krajowców dewizowych wyjeżdżających prywatnie, legitymujących się wydanymi przez polskie organy państwowe w kraju paszportami lub wkładkami paszportowymi do dowodów osobistych w komunikacji lądowej z Jugosławią przez terytoria państw, z którymi Polska rozlicza się w płatnościach niehandlowych, oraz samolotami jugosłowiańskich linii lotniczych na trasach najkorzystniejszych pod względem dewizowym z Polski do punktu docelowego w Jugosławii i z powrotem.

4. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym na przyjmowanie w kraju w złotych należności za przewóz samolotami przedsiębiorstw lotniczych państw członkowskich RWPG krajowców dewizowych, wyjeżdżających prywatnie do innych państw, legitymujących się paszportami wydanymi przez polskie organy państwowe w kraju, jeżeli rozliczenia za przewóz są dokonywane w rozrachunku rublowym i gdy polski przewoźnik lotniczy nie podejmuje się przewozu własnymi samolotami.

§ 52. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym na przyjmowanie w kraju w złotych należności za przewóz obywateli obcych krajowców dewizowych wyjeżdżających prywatnie, legitymujących się paszportami wydanymi przez organy państw, z którymi Polska nie rozlicza się w płatnościach niehandlowych, oraz krajowców dewizowych nie posiadających paszportów, jeżeli przewóz następuje wyłącznie w granicach państw rozliczających się w płatnościach niehandlowych koleją lub polskimi środkami komunikacji powietrznej, rzecznej i przybrzeżnej oraz autobusowej na liniach autobusowych nie wykraczających poza granice tych państw.

§ 53. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym na przyjmowanie w kraju w złotych należności za przewóz wyjeżdżających prywatnie krajowców i cudzoziemców dewizowych, legitymujących się dokumentami wydanymi przez polskie organy państwowe w kraju lub przez organy państw, z którymi Polska rozlicza się w płatnościach niehandlowych, uprawniającymi do przekroczenia polskiej granicy państwowej, jeżeli przewóz następuje wyłącznie w granicach państw rozliczających się w płatnościach niehandlowych koleją lub należącymi do tych państw środkami komunikacji powietrznej, rzecznej i przybrzeżnej oraz autobusowej na liniach autobusowych nie wykraczających poza granice tych państw.

§ 54. Zezwolenia, o których mowa w § 50—53, stosuje się odpowiednio do krajowców dewizowych wyjeżdżających na pobyt stały tylko za przewóz z Polski do punktu docelowego za granicą.

§ 55. 1. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym na przyjmowanie w kraju należności w złotych pochodzących z odprzedaży zagranicznych środków płatniczych, o których mowa w § 50 ust. 1, za przewóz na trasach zagranicznych w komunikacji lądowej, powietrznej i wodnej cudzoziemców dewizowych legitymujących się paszportami konsularnymi polskimi lub paszportami obcymi, pod warunkiem:

- 1) przedłożenia oryginalnych dokumentów Narodowego Banku Polskiego lub innych banków i instytucji posiadających uprawnienia dewizowe, stwierdzających odprzedaż przez cudzoziemca dewizowego zagranicznych środków płatniczych po obowiązującym kursie w kwocie wystarczającej na całkowite pokrycie należności,
- 2) odnotowania przez przedsiębiorstwa przewozowe na dowodach odprzedaży równowartości kwoty przyjętej na zapłatę.

2. Należności za przewóz określone w ust. 1 mogą być regulowane również czekami wystawionymi na Narodowy Bank Polski lub inny bank posiadający uprawnienia dewizowe, płatnymi w ciężar zasilanych odpowiednimi środkami płatniczymi rachunków zagranicznych wolnych, jak również w ciężar rachunków zagranicznych specjalnych, jeżeli posiadacze rachunków specjalnych są uprawnieni przez organy dewizowe do pokrywania wydatków za przewóz na trasach zagranicznych.

§ 56. Zbywanie dokumentów przewozu nabytych za złote pochodzące z odprzedaży zagranicznych środków płatniczych nie wymaga zezwolenia dewizowego.

Rozdział 5

Zezwolenia na przewóz i ubezpieczenie przesyłek w obrocie z zagranicą.

§ 57. Użyte w niniejszym rozdziale określenia:

- 1) „usługi przewozu w obrocie z zagranicą” — oznacza transport w komunikacji międzynarodowej towarów, mienia i innych przesyłek nie stanowiących bagażu podróznego oraz świadczone za granicą usługi spedycyjne, maklerskie i agencyjne przy odprawie celnej,
- 2) „przedsiębiorstwa przewozowe i usługowe” — oznacza Polskie Linie Oceaniczne, Polską Żeglugę Morską, przedsiębiorstwa: Żegluga na Odrze, Żegluga Bydgoska, Żegluga Szczecińska i Żegluga Gdańska, Morską Agencję w Gdyni, Morską Agencję w Szczecinie, Polskie Przedsiębiorstwo Frachtowania „Polfracht”, Polskie Linie Lotnicze „Lot”, Polskie Koleje Państwowe, Przedsiębiorstwo Międzynarodowych Przewozów Samochodowych „Pekaes”, Przedsiębiorstwo Spedycji Międzynarodowej C. Hartwig, „Wartę” Towarzystwo Ubezpieczeń i Reasekuracji S. A.,
- 3) „państwa, z którymi Polska rozlicza się w płatnościach niehandlowych” — oznacza państwa wymienione w § 47 pkt 3,
- 4) „polskie środki komunikacji” — oznacza środki komunikacji, o których mowa w § 47 pkt 4.

§ 58. Zezwala się na zawieranie w kraju umów o przewóz i ubezpieczenie przesyłek na trasach zagranicznych na warunkach przewidzianych w niniejszym rozdziale.

§ 59. 1. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym i usługowym na przyjmowanie w kraju w złotych od jednostek gospodarki uspołecznionej krajowców dewizowych należności za usługi przewozu i ubezpieczenie przesyłek w obrocie z zagranicą, z zastrzeżeniem przewidzianym w ust. 2.

2. Konieczność nadania przesyłki w kraju do przewozu za granicę obcym samolotem lub samochodem powinna być uzgodniona odpowiednio z Polskimi Liniami Lotniczymi „Lot” lub Przedsiębiorstwem Międzynarodowych Przewozów Samochodowych „Pekaes”.

3. Należność na rzecz cudzoziemców dewizowych przewidziana do pobrania od jednostek określonych w ust. 1 przy odbiorze przeznaczonych dla nich przesyłek z zagranicy może być opłacona w kraju w złotych pod warunkiem przedłożenia przez odbiorcę oświadczenia stwierdzającego, że należność ta nie obejmuje zapłaty za wartość przesyłki.

§ 60. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym i usługowym na przyjmowanie w kraju w złotych od osób fizycznych krajowców dewizowych należności za usługi przewozu przesyłek:

- 1) na trasach zagranicznych polskimi środkami komunikacji powietrznej, wodnej i samochodowej — z wyjątkiem przyjmowania należności za przewóz przesyłek nadawanych przez krajowców dewizowych wyjeżdżających za granicę na pobyt stały, legitymujących się dokumentami podróży wydanymi przez polskie organy państwowe w kraju lub paszportami wydanymi przez obce organy państwowe,
- 2) nadanych do przewozu koleją za granicę — z wyjątkiem przewozu przesyłek krajowców dewizowych wyjeżdżających za granicę na pobyt stały.

§ 61. 1. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym i usługowym na przyjmowanie w kraju należności od osób fizycznych krajowców dewizowych za usługi przewozu i ubezpieczenie przesyłek na trasach zagranicznych w złotych, pochodzących z odprzedaży po obowiązującym kursie zagranicznych środków płatniczych w walutach wymienialnych lub w innych walutach określonych przez Narodowy Bank Polski.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie do należności za przewóz i ubezpieczenie nadawanych w kraju przesyłek krajowców dewizowych wyjeżdżających za granicę na pobyt stały, jeżeli legitymują się oni paszportami wydanymi przez polskie organy państwowe w kraju lub przez obce organy państwowe.

§ 62. 1. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym i usługowym na przyjmowanie w kraju w złotych, pochodzących z odprzedaży zagranicznych środków płatniczych, o których mowa w § 61 ust. 1, należności od cudzoziemców dewizowych za usługi przewozu i ubezpieczenie przesyłek na trasach zagranicznych, pod warunkiem:

- 1) przedłożenia przez nich oryginalnych dokumentów Narodowego Banku Polskiego albo innych banków i instytucji posiadających uprawnienia dewizowe, stwierdzających odprzedaż po obowiązującym kursie zagranicznych środków płatniczych w kwocie wystarczającej na całkowite pokrycie należności,
- 2) odnotowania przez przedsiębiorstwa przewozowe i usługowe w sposób trwały i wyraźny na dowodach odprzedaży kwoty przyjętej na zapłatę.

2. Należności za usługi przewozu i ubezpieczenie przesyłek określone w ust. 1 mogą być pokrywane również czekami wystawionymi na Narodowy Bank Polski lub inny bank posiadający uprawnienia dewizowe, płatnymi w ciężar rachunków zagranicznych wolnych, zasilanych zagranicznymi środkami płatniczymi, o których mowa w § 61 ust. 1.

§ 63. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym i usługowym na przyjmowanie w kraju w złotych od cudzoziemców dewizowych — przedstawicielstw i obywateli państw, z którymi Polska rozlicza się w płatnościach nie-handlowych, należności za usługi przewozu przesyłek, jeżeli przewóz następuje polskimi lub należącymi do tych państw środkami komunikacji na trasach nie wykraczających poza ich granice i pod warunkiem, że do należności wynikających z zastosowania taryf obowiązujących w komunikacji międzynarodowej pomiędzy Polską a tymi państwami dolicza się dopłatę w wysokości ustalonej w odrębnym trybie. Dopłaty nie pobiera się, jeżeli należności są pokrywane w złotych pochodzących z rachunku bezpośrednio zasilanego rublami clearingowymi.

Rozdział 6

Zezwolenia na wywóz i przywóz wartości dewizowych przy przekraczaniu granicy państwowej.

§ 64. 1. Zezwala się krajowcom dewizowym, uprawnionym do przekroczenia granicy państwowej, na wywóz za granicę pieniędzy polskich w kwocie do 1.000 zł, a gdy wywóz następuje na polskim statku — do 2000 zł, z wyjątkiem wywozu na promie — pod warunkiem pisemnego zgłoszenia wywozu granicznym organom celnym. Pieniądze wywiezione można wydatkować:

- 1) na zakup artykułów konsumpcyjnych w miejscach sprzedaży tych artykułów:
 - a) w polskich środkach komunikacji międzynarodowej (§ 75),
 - b) w należących do państw członkowskich RWPG środkach komunikacji międzynarodowej w czasie ich przebiegu w tych państwach,
 - c) znajdujących się w polskich międzynarodowych portach lotniczych, punktach i przejściach granicznych, drogowych, kolejowych i wodnych — jeżeli wydatkowanie następuje po dokonaniu odprawy celno-dewizowej,
- 2) na zakup przez krajowców dewizowych podróżujących prywatnie:
 - a) biletów na miejsca sypialne w polskich wagonach kolejowych oraz biletów i miejscówek w polskich autobusach na liniach zaczynających się i kończących w granicach państw członkowskich RWPG i Jugosławii,
 - b) biletów na miejsca do leżenia w polskich wagonach kolejowych komunikacji międzynarodowej,
 - c) biletów na przejazd polskimi statkami żeglugi rzecznej i przybrzeżnej na liniach zaczynających się i kończących w granicach państw członkowskich RWPG

— jeżeli sprzedaż tych biletów i miejscówek jest dokonywana w polskich środkach komunikacji międzynarodowej (§ 75).

Zezwolenie nie ma zastosowania do wywozu, przywozu i wydatkowania pieniędzy polskich w małym ruchu granicznym.

2. Zezwala się krajowcom dewizowym, o których mowa w ust. 1, na wywóz, niezależnie od kwot przewidzianych w ust. 1, pieniędzy polskich do Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej w kwocie 150 zł oraz do innych państw członkowskich RWPG w kwocie po 450 zł, nie więcej jednak niż łącznie do trzech państw, na podstawie talonów na wymianę wystawionych przez Narodowy Bank Polski — jeżeli przejazd przez terytoria tych państw ma nastąpić tranzytem.

3. Zezwolenia, o których mowa w ust. 1 i 2, udziela się z zastrzeżeniem powrotnego przywozu do kraju nie wydatkowanych pieniędzy polskich i nie wykorzystanych talonów oraz zwrócenia tych talonów instytucji, która je wydała.

§ 65. Zezwala się krajowcom dewizowym uprawnionym do przekroczenia granicy państwowej na wywóz, z zastrzeżeniem powrotnego przywozu do kraju, imiennych krajowych książeczek oszczędnościowych.

§ 66. Zezwolenia, o których mowa w § 64 i 65, nie dotyczą krajowców dewizowych wyjeżdżających za granicę na stałe.

§ 67. Zezwala się cudzoziemcom dewizowym obywatelom państw członkowskich RWPG uprawnionym do przekroczenia granicy państwowej na podstawie dowodów osobistych lub równoznacznych dokumentów na przywóz do Polski i powrotny wywóz pieniędzy polskich w kwocie określonej w imiennym dokumencie nabycia w banku lub instytucji uprawnionej państwa, którego obywatelem jest cudzoziemiec dewizowy.

§ 68. Zezwala się cudzoziemcom dewizowym obywatelom państw członkowskich RWPG uprawnionym do przekroczenia granicy państwowej na podstawie innych dokumentów niż dowody osobiste:

- 1) na przywóz z tych państw i powrotny wywóz do tych państw pieniędzy polskich w kwocie przewidzianej w porozumieniach banków centralnych i określonej w imiennym dokumencie nabycia w banku lub instytucji uprawnionej państwa, którego obywatelem jest cudzoziemiec dewizowy,
- 2) na wywóz do tych państw pieniędzy polskich pochodzących z wymiany przez ich obywateli zagranicznych środków płatniczych w uprawnionym polskim punkcie wymiany walut.

§ 69. Zezwala się krajowcom i cudzoziemcom dewizowym uprawnionym do przekroczenia granicy państwowej na wywóz za granicę:

- 1) pieniędzy zagranicznych oraz czeków wystawionych na walutę obcą lub polską, nabytych na cele podróży za granicę w bankach, biurach podróży lub innych jednostkach w kraju, uprawnionych do sprzedaży na te cele wymienionych środków płatniczych,
- 2) czeków podróżniczych ("travellers cheques") przez osoby podpisane na tych czekach jako ich pierwotni właściciele,
- 3) walut obcych przekazanych z zagranicy tytułem darowizny dla określonej osoby do banku w kraju na koszty podróży i pobytu za granicą lub darowanych przez nią na ten sam cel członkom najbliższej rodziny krajowcom dewizowym — na podstawie zaświadczenia banku, do którego waluty zostały przekazane.

§ 70. 1. Zezwala się krajowcom i cudzoziemcom dewizowym uprawnionym do przekroczenia granicy pań-

stwowej na wywóz za granicę monet złotych bitych przed rokiem 1850, a nie mających charakteru zabytkowego, oraz bitych po tym roku, jak również monet mających w Polsce obieg ustawowy — nabytych w kraju dla celów numizmatycznych za waluty obce w przedsiębiorstwie uprawnionym do ich sprzedaży.

2. Wywóz, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić na podstawie zaświadczenia, wystawionego przez uprawnione przedsiębiorstwo, stwierdzającego sprzedaż tych monet imiennie określonej osobie.

3. Zezwala się osobom, o których mowa w ust. 1, uprawnionym do przekroczenia granicy państwowej na przywóz z zagranicy monet mających w Polsce obieg ustawowy, bitych z kruszców szlachetnych.

§ 71. Zezwala się na przewóz (tranzyt) przez polski obszar celny:

- 1) zagranicznych środków płatniczych oraz emitowanych lub wystawionych za granicą papierów wartościowych i kuponów od tych papierów, świadectw udziałowych, książeczek oszczędnościowych i wkładkowych,
- 2) złota i platyny w monetach i sztabach lub w innej postaci stanowiącej wartość dewizową, pod warunkiem zachowania wymagań przewidzianych przez przepisy celne dotyczące przewozu (tranzytu) towarów.

§ 72. 1. Zezwala się krajowcom dewizowym, przekraczającym granicę państwową w okresie zatrudnienia ich albo stażu naukowego lub szkoleniowego za granicą, na powrotny wywóz przywiezionych do kraju wartości dewizowych, jeżeli przywóz ich przez te osoby został przez urząd celny potwierdzony.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, ma zastosowanie również do powrotnego wywozu za granicę wartości dewizowych przez krajowców dewizowych należących lub wyznaczonych do załogi statków polskich albo do obsługi innych polskich środków komunikacji międzynarodowej.

3. Powrotny wywóz pieniędzy państwa sąsiadującego w kwocie nie przekraczającej równowartości 500 zł przez osoby w tym państwie zatrudnione i przekraczające codziennie granicę państwową na podstawie dowodów osobistych lub równoznacznych dokumentów może nastąpić bez potwierdzenia przez urząd celny przywozu tych pieniędzy.

§ 73. 1. Zezwala się na wywóz za granicę następujących środków płatniczych znajdujących się w kasie polskiego statku:

- 1) zagranicznych środków płatniczych należących do armatora statku, w kwocie przez niego ustalonej na koszty związane z rejsem statku,
- 2) zagranicznych środków płatniczych należących do członków załogi statku, jeżeli zostały złożone na przechowanie w kasie statku przed wejściem statku do polskiego obszaru dewizowego i zgłoszone pisemnie przez kapitana statku urzędowi celnemu przy odprawie wejściowej ze wskazaniem kwot należących do poszczególnych osób; podejmowanie przez deponenta zagranicznych środków płatniczych z kasy statku nie podlega ograniczeniom dewizowym,
- 3) pieniądze polskich należących do członków załogi statku, zdeponowanych w kasie statku ponad kwoty dozwolone do wywozu na mocy § 64 wskutek nie-

możności pozostawienia ich na lądzie, zgłoszonych pisemnie przy odprawie wyjściowej statku — z zastrzeżeniem powrotnego przywozu wywiezionej kwoty.

2. Pieniądze polskie zdeponowane w kasie statku (ust. 1 pkt 3) nie mogą być w czasie od zakończenia odprawy celnej wyjściowej statku do zakończenia odprawy celnej wejściowej w porcie polskim wydawane ich deponentom, chyba że nastąpiło zwolnienie (wymustrowanie) członka załogi statku za granicą. W tym ostatnim wypadku podjęcie kwoty złotych z kasy statku potwierdza kapitan statku w wydanym przez siebie zaświadczeniu.

3. Przeniesienie zagranicznych środków płatniczych stanowiących depozyt członka załogi z kasy jednego polskiego statku do kasy innego polskiego statku nie wymaga zezwolenia dewizowego.

§ 74. 1. Zezwala się:

- 1) pracownikom przedsiębiorstw, posiadających zezwolenie dewizowe, na wypłatę pieniędzy polskich kapitanom obcych statków z tytułu zaliczki kapitańskiej, pisemnie upoważnionym do dokonania tej wypłaty, na wnoszenie pieniędzy polskich stanowiących taką zaliczkę na obcy statek oraz na powrotne znoszenie ze statku na ląd pieniędzy polskich stanowiących pozostałość zaliczki kapitańskiej,
- 2) członkom załogi obcego statku na znoszenie na ląd pieniędzy polskich otrzymanych przez nich na statku z zaliczki kapitańskiej oraz na powrotne wnoszenie ich na statek,
- 3) członkom załogi obcego statku oraz turystom będącym cudzoziemcami dewizowymi, mieszkającym w czasie pobytu w polskim porcie na statku, na wnoszenie na ten statek pieniędzy polskich uzyskanych przez nich z udokumentowanej wymiany walut obcych w bankach lub jednostkach do tego uprawnionych, jak również na powrotne znoszenie tych pieniędzy ze statku.

2. Zezwolenie na wnoszenie pieniędzy, o którym mowa w ust. 1, nie uprawnia do wywozu tych pieniędzy z Polski.

§ 75. 1. Zezwala się upoważnionym przez przedsiębiorstwo krajowcom dewizowym należącym do obsługi miejsc sprzedaży artykułów konsumpcyjnych, znajdujących się na polskich statkach morskich lub w innych polskich środkach komunikacji międzynarodowej, na sprzedaż w tych środkach komunikacji w czasie ich przebiegu w Polsce i za granicą artykułów konsumpcyjnych za pieniądze zagraniczne

2. Sprzedaż za pieniądze polskie artykułów konsumpcyjnych oraz biletów i miejscówek krajowcom dewizowym w wypadkach, o których mowa w § 64 ust. 1 pkt 1 lit. a) i pkt 2, może być dokonywana, jeżeli sprzedaż za pieniądze polskie oraz wywóz tych pieniędzy nie są przez przepisy państwa przebiegu środków komunikacji ograniczone.

3. Zezwala się krajowcom dewizowym należącym do obsługi polskich środków komunikacji międzynarodowej, upoważnionym przez przedsiębiorstwo do sprzedaży artykułów konsumpcyjnych oraz biletów i miejscówek za pieniądze polskie, na wywóz za granicę i przywóz do kraju pieniędzy polskich i zagranicznych stanowiących pogotowie kasowe oraz uzyskanych ze sprzedaży.

4. Zezwala się upoważnionym przez przedsiębiorstwo krajowcom dewizowym należącym do obsługi miejsc

sprzedaży, o których mowa w § 64 ust. 1 pkt 1 lit. c), na sprzedaż w tych miejscach artykułów konsumpcyjnych za pieniądze zagraniczne oraz na wnoszenie i wynoszenie z tych miejsc pieniędzy polskich i zagranicznych, stanowiących pogotowie kasowe i uzyskanych ze sprzedaży.

§ 76. Zezwala się upoważnionym przez przedsiębiorstwo cudzoziemcom dewizowym należącym do obsługi:

- 1) miejsc sprzedaży artykułów konsumpcyjnych, znajdujących się w środkach regularnej lądowej komunikacji międzynarodowej należących do państw członkowskich RWPG — na sprzedaż w tych środkach komunikacji w czasie ich przebiegu w Polsce artykułów konsumpcyjnych,
- 2) autobusów regularnej komunikacji międzynarodowej państw, o których mowa w pkt 1, na sprzedaż biletów i miejscówek w tych autobusach w czasie ich przebiegu w Polsce

— za pieniądze polskie i pieniądze mające obieg ustawy w państwach członkowskich RWPG oraz na wywóz do tych państw pieniądze uzyskanych ze sprzedaży.

§ 77. Zezwala się:

- 1) krajowcom dewizowym uprawnionym do jednorazowego lub wielokrotnego udania się na obszar w pasie małego ruchu granicznego w państwie sąsiadującym na podstawie przepustek lub równoznacznych dokumentów wystawionych przez polskie organy państwowe — na wywóz każdorazowo:
 - a) pieniędzy polskich do kwoty 300 zł oraz imiennych krajowych książeczek oszczędnościowych — z obowiązkiem powrotnego przywozu do Polski,
 - b) pieniędzy danego państwa sąsiadującego, nabytych w uprawnionych bankach lub instytucjach w Polsce na koszty związane z pobytem w tym państwie,
- 2) cudzoziemcom dewizowym uprawnionym do jednorazowego lub wielokrotnego udania się na obszar w pasie małego ruchu granicznego w Polsce na podstawie przepustek lub równoznacznych dokumentów wystawionych przez organy państwa sąsiadującego — na przywóz każdorazowo pieniędzy polskich do kwoty, jaką wymienione osoby są uprawnione wywieźć z państwa sąsiadującego, oraz pieniędzy zagranicznych, jak również na powrotny wywóz za granicę przywiezionych pieniędzy.

§ 78. Zezwala się krajowcom dewizowym, o których mowa w § 77 pkt 1, przekraczającym granicę państwową w związku z zatrudnieniem ich na obszarze państwa sąsiadującego, na przywóz pieniędzy mających w państwie zatrudnienia obieg ustawy, w kwotach dozwolonych do wywozu z obszaru tego państwa, oraz na powrotny wywóz ich do danego państwa sąsiadującego.

§ 79. Zezwala się krajowcom dewizowym nie należącym do załogi statku, uprawnionym do udania się na podstawie przepustki lub równoznacznego dokumentu na statek obcy w porcie polskim, na wnoszenie na statek pieniędzy polskich w kwocie do 3.000 zł oraz imiennych krajowych książeczek oszczędnościowych, z zastrzeżeniem zniesienia tych pieniędzy i książeczek na ląd.

§ 80. Zezwala się na wnoszenie wartości dewizowych do magazynów, sklepów, kiosków i pawilonów Przedsiębiorstwa Handlu Zagranicznego „Baltona” ustanowionych wolnym obszarem celnym oraz na wynoszenie wartości dewizowych z tych obiektów.

Rozdział 7

Zasady i tryb granicznej kontroli dewizowej.

§ 81. 1. Zgłoszenie urzędowi celnemu wartości dewizowych posiadanych przy przekraczaniu granicy państwowej:

1) następuje pisemnie:

- a) w razie wywozu przez krajowców dewizowych, z wyjątkiem wywozu pieniędzy polskich na podstawie talonów na wymianę wystawionych przez Narodowy Bank Polski,
- b) w razie przywozu przez cudzoziemców dewizowych, z wyjątkiem przywozu przez obywateli państw członkowskich RWPG uprawnionych do przekroczenia granicy państwowej:

— na podstawie dowodów osobistych lub równoznacznych dokumentów — pieniędzy polskich i pieniędzy państwa, którego cudzoziemiec dewizowy jest obywatelem,

— na podstawie innych dokumentów — pieniędzy polskich nabytych w państwie, którego cudzoziemiec dewizowy jest obywatelem,

2) może być dokonane pisemnie w celu powrotnego wywozu przez krajowców dewizowych przybywających do kraju w okresie zatrudnienia albo stażu naukowego lub szkoleniowego za granicą albo gdy krajowiec dewizowy jest z innych przyczyn zainteresowany w potwierdzeniu zgłoszenia przez urząd celny.

2. Poza wypadkami, w których zgłoszenie przywozu lub wywozu wartości dewizowych następuje pisemnie — zgłoszenie następuje ustnie.

3. Wzór pisemnego zgłoszenia ustala Główny Urząd Ceł.

4. Pisemne zgłoszenie nie jest wymagane w wypadku, o którym mowa w § 72 ust. 3, albo gdy osoba przekraczająca granicę państwową przedstawia deklarację wywozu wartości dewizowych z obcego państwa, a polski urząd celny stosownie do międzynarodowego porozumienia potwierdza na niej przywóz tych wartości do kraju albo uznaje adnotacje kontrolne organów celnych państw obcych.

§ 82. 1. Poza wypadkami, w których tylko dowód osobisty lub paszport albo równoznaczny dokument służy za dowód uprawniający do dokonania wywozu, przywozu lub przewozu wartości dewizowych, uprawnienie takie powinno być stwierdzone jednym z następujących dokumentów:

- 1) pismem Narodowego Banku Polskiego, Banku Handlowego w Warszawie S.A. lub Banku Polska Kasa Opieki S.A., stwierdzającym uprawnienie do wywozu, przywozu lub przewozu określonych wartości dewizowych, albo odpowiednią adnotacją tych banków z odbitką stempla w dokumencie uprawniającym do przekroczenia granicy,
- 2) zaświadczeniem wywozu, wystawionym przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, stwierdzającym, że osoba w tym zaświadczeniu wymieniona, wyjeżdżająca za granicę na podstawie delegacji tegoż ministerstwa, jest uprawniona do wywozu zagranicznych środków płatniczych wymienionych w zaświadczeniu,

- 3) pisemnym zgłoszeniem przez krajowca dewizowego przywozu wartości dewizowych do kraju (§ 81 ust. 1 pkt 2), potwierdzonym przez urząd celny — w razie powrotnego wywozu ich przez krajowca dewizowego udającego się za granicę dla kontynuowania tam czasowego pobytu,
- 4) pisemnym zgłoszeniem przywozu wartości dewizowych przez cudzoziemca dewizowego, potwierdzonym przez urząd celny — w razie powrotnego wywozu ich za granicę,
- 5) innym dokumentem, od którego posiadania stosownie do warunków przewidzianych w ogólnym zezwoleniu dewizowym uzależniony jest wywóz, przywóz lub przewóz określonych wartości dewizowych.

2. Powrotny przywóz pieniędzy polskich przez osobę, która po wyjeździe na pobyt czasowy za granicę pozostała tam na stałe, a następnie przybywa do kraju — może nastąpić na podstawie oświadczenia osoby zainteresowanej o wysokości kwoty wywiezionej w granicach dozwolonych do wywozu oraz zaświadczenia polskiego urzędu konsularnego stwierdzającego zmianę paszportu na polski paszport konsularny lub na paszport obcego państwa.

§ 83. 1. Urząd celny potwierdza pisemne zgłoszenie:

- 1) wywozu zagranicznych środków płatniczych, pieniędzy polskich i innych wartości dewizowych, o których mowa w § 81 ust. 1 pkt 1 lit. a), w razie przeprowadzenia kontroli wywozu,
- 2) przywozu wartości dewizowych, o którym mowa w § 81 ust. 1 pkt 1 lit. b) oraz w pkt 2.

2. Potwierdzenie pisemnego zgłoszenia wartości dewizowych następuje przez odcisnięcie pieczęci lub stempla urzędu celnego i zamieszczenie podpisu pracownika kontrolującego. W razie zgłoszenia w celu powrotnego wywozu, o którym mowa w § 81 ust. 1 pkt 2, urząd celny zamieszcza w zgłoszeniu adnotację „przerwa pobytu”.

3. Urząd celny może odstąpić od zamieszczenia potwierdzenia, jeżeli stosownie do przepisów dewizowych potwierdza wywóz, przywóz lub przewóz wartości dewizowych na innym dokumencie albo uznaje adnotacje kontrolne organów celnych państw obcych.

4. Dokumenty zawierające indywidualne zezwolenie dewizowe lub stwierdzające zezwolenie na wywóz, przywóz lub przewóz wartości dewizowych urząd celny zaopatruje odpowiednio w adnotację „wywieziono” lub „przywieziono” i potwierdza w sposób przewidziany w ust. 2.

§ 84. 1. Urzędy celne dopuszczają powrotny wywóz za granicę wartości dewizowych i powrotny przywóz do kraju pieniędzy polskich po stwierdzeniu, że wartości powrotnie wywożone są w tej samej walucie lub w innej pochodzącej z udokumentowanej zwrotnej wymiany i w ilości nie większej niż poprzednio przywiezione oraz że pieniądze polskie — powrotnie przywożone nie przekraczają kwoty poprzednio wywiezionej.

2. Urząd celny dopuszcza do wywozu przez cudzoziemca dewizowego jego zagranicznych książeczek oszczędnościowych oraz wystawionych za granicę czeków podróżniczych mimo braku potwierdzenia ich przywozu.

§ 85. Przepisy § 81—84 mają odpowiednie zastosowanie również przy przewozie tranzytem wartości dewizowych, z tym że urzędy celne obowiązane są żądać, gdy istnieją ku temu odpowiednie warunki, przedstawienia do

kontroli wartości dewizowych przy wjeździe do kraju osoby jadącej przez polski obszar celny tranzytem.

§ 86. Wywóz i przywóz wartości dewizowych znajdujących się w kasie polskiego statku, jak również w kasie obcego statku zawijającego do stoczni polskiej w celu naprawy lub remontu albo opuszczającego stocznice po naprawie lub remoncie powinien być zgłoszony urzędowi celnemu pisemnie. Wzór zgłoszenia ustala Główny Urząd Ceł.

§ 87. Poza wypadkami, w których książeczka żeglarska lub równoznaczny dokument członka załogi statku albo dowód osobisty lub równoznaczny dokument albo przepustka innej osoby nie będącej pasażerem statku służą za dowód uprawniający do wywozu lub przywozu na statku wartości dewizowych albo do wniesienia ich na obcy statek, uprawnienie takie powinno być stwierdzone jednym z następujących dokumentów:

- 1) dowodem pisemnego zgłoszenia przez kapitana polskiego statku przywozu tych wartości, z adnotacją urzędu celnego o ich przywozie — w razie powrotnego wywozu za granicę wartości dewizowych znajdujących się w kasie statku,
- 2) dowodem pisemnego zgłoszenia wywozu tych pieniędzy, z adnotacją urzędu celnego o ich wywozie — w razie przywozu pieniędzy polskich zdeponowanych w kasie polskiego statku,
- 3) dokumentem wystawionym przez przedsiębiorstwo wypłacające zaliczkę i rozliczające ją z kapitanem statku, jeżeli dokonuje ono tych czynności na podstawie ogólnego zezwolenia dewizowego — w razie wnoszenia pieniędzy polskich na obcy statek tytułem zaliczki kapitańskiej, a w braku takiego zezwolenia — pismem wymienionym w pkt 5, w razie zaś znoszenia ze statku pieniędzy pozostałych kapitanowi z takiej zaliczki — dokumentem wystawionym przez to przedsiębiorstwo, zaopatrzonym w adnotację kapitana statku o wysokości pozostałej kwoty,
- 4) pisemnym zgłoszeniem zniesienia, zaopatrzonym w adnotację kapitana statku o wysokości wypłaconej kwoty — w razie znoszenia pieniędzy polskich otrzymanych na obcym statku z zaliczki kapitańskiej,
- 5) pisemnym zezwoleniem (zaświadczeniem) Narodowego Banku Polskiego,
- 6) innym dokumentem, od którego posiadania stosownie do warunków przewidzianych w ogólnym zezwoleniu dewizowym uzależniony jest wywóz określonych wartości dewizowych lub wniesienie ich na obcy statek.

§ 88. Do pisemnych zgłoszeń, zaświadczeń i innych pism, o których mowa w § 87 pkt 3, 5 i 6, stosuje się odpowiednio przepis § 83 ust. 4.

§ 89. Przy przekazywaniu statku zbudowanego w stoczni polskiej armatorowi zagranicznemu kapitan obejmujący statek i inni członkowie załogi mogą zatrzymać posiadane wartości dewizowe, jeżeli dopuszczalny jest ich wywóz za granicę.

§ 90. W zakresie granicznej kontroli dewizowej nie uregulowanym w zarządzeniu organy celne stosują zasady i tryb kontroli celnej.

Rozdział 8

Skup zagranicznych pieniędzy i czeków podróżniczych oraz zwrotna wymiana pieniędzy przez urzędy celne.

§ 91. 1. Upoważnia się urzędy celne do dokonywania na przejściach granicznych:

- 1) skupu pieniędzy zagranicznych (banknotów i monet) opiewających na waluty, których kursy podane są w obowiązującej tabeli kursów Narodowego Banku Polskiego oraz czeków podróżniczych od osób uprawnionych do przekroczenia granicy państwowej,
- 2) zwrotnej wymiany pieniędzy polskich na pieniądze zagraniczne cudzoziemcom dewizowym wyjeżdżającym z Polski.

2. Urzędy celne dokonują czynności wymienionych w ust. 1 w miejscach i w czasie odprawy celnej i dewizowej w ramach posiadanych własnych środków pieniężnych, bez prowadzenia oddzielnych kas walutowych. W razie potrzeby na żądanie urzędu celnego właściwy miejscowo oddział Narodowego Banku Polskiego udzieli urzędowi celnemu zaliczki w złotych lub w pieniądzech zagranicznych w niezbędnej wysokości.

§ 92. Główny Urząd Ceł w porozumieniu z Narodowym Bankiem Polskim ustala w drodze instrukcji:

- 1) zakres dokonywania przez urzędy celne skupu czeków podróżniczych oraz zwrotnej wymiany,
- 2) tryb postępowania urzędów celnych przy skupie i zwrotnej wymianie, sposób prowadzenia odpowiednich ewidencji oraz sposób i termin rozliczania się z oddziałami Narodowego Banku Polskiego.

§ 93. 1. Narodowy Bank Polski:

- 1) skupuje od urzędów celnych zagraniczne pieniądze i чеки podróżnicze według kursu obowiązującego w dniu dokonania skupu przez urząd celny,
- 2) zaopatruje bezpłatnie urzędy celne we wszystkie materiały i informacje niezbędne do dokonywania czynności określonych w § 91, a w szczególności w tabeli kursów i druki, albumy pieniędzy zagranicznych wraz z uzupełnieniami oraz we wzory czeków podróżniczych,
- 3) sprawuje nadzór w zakresie wykonywania przez urzędy celne czynności wymienionych w § 91; w szczególności oddziały Narodowego Banku Polskiego instruuja urzędy celne w tym zakresie.

2. Nadzór wykonywany przez Narodowy Bank Polski nie wyłącza w tym zakresie nadzoru organów administracji celnej.

Rozdział 9

Przepisy końcowe.

§ 94. Do członków najbliższej rodziny w rozumieniu zarządzenia zalicza się: małżonka, zstępnych, wstępnych, rodzeństwo, rodziców małżonka, zięciów, synowe, pasierbów i osoby przysposobione.

§ 95. 1. Jeżeli z mocy odrębnych przepisów wymagany jest przywóz przez cudzoziemca dewizowego ustalonej kwoty zagranicznych środków płatniczych na koszty pobytu w Polsce — dozwolony jest wywóz za granicę nadwyżki z tej kwoty, powstałej z tytułu skrócenia pobytu w Polsce.

2. Dozwolony jest również wywóz zagranicznych środków płatniczych pochodzących z należycie udokumentowanej wymiany pieniędzy polskich na te środki, a stanowiących nadwyżkę powstałą z tytułu skrócenia pobytu w Polsce.

§ 96. 1. Zezwala się na przekazywanie za granicę za pośrednictwem Narodowego Banku Polskiego równowartości pieniędzy polskich posiadanych przez cudzoziemca dewizowego przy wyjeździe z Polski, a pochodzących z udokumentowanej wymiany przywiezionych przez cudzoziemca zagranicznych środków płatniczych, dokonanej przez polską jednostkę uprawnioną do wymiany walut.

2. Warunkiem przekazania, o którym mowa w ust. 1, jest złożenie przez cudzoziemca dewizowego w urzędzie celnym posiadanej kwoty pieniędzy polskich, dokumentów wymiany walut, z której te pieniądze pochodzą, oraz pisemnego zlecenia przekazania ich równowartości pod wskazany adres za granicą.

3. Urząd celny przekazuje złożone pieniądze polskie, dokumenty wymiany i zlecenie przekazania do najbliższego oddziału Narodowego Banku Polskiego w celu wykonania zlecenia.

§ 97. Zarządzenie stosuje się do kontroli dewizowej wykonywanej przez organy Wojsk Ochrony Pogranicza w zakresie określonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1962 r. w sprawie zlecenia organom Wojsk Ochrony Pogranicza wykonywania niektórych czynności należących do zakresu działania organów administracji celnej (Dz. U. Nr 14, poz. 61).

§ 98. Tracą moc:

1. zarządzenia Ministra Finansów:

- 1) z dnia 8 grudnia 1952 r. w sprawie zezwolenia na czynności obrotu wartościami dewizowymi, wynikające z niektórych umów obrotu nieruchomościami i prawami rzeczowymi na nieruchomościach (Monitor Polski Nr A-106, poz. 1646),
- 2) z dnia 8 lutego 1957 r. w sprawie zezwolenia dla przedsiębiorstwa Polskie Linie Lotnicze „Lot” na zawieranie i wykonywanie umów przewozu przesyłek lotniczych na trasach zagranicznych (Monitor Polski Nr 14, poz. 101),
- 3) z dnia 11 lutego 1957 r. w sprawie zezwolenia dla Państwowego Zakładu Ubezpieczeń na przyjmowanie w złotych należności za ubezpieczenie towarów i mienia w transporcie zagranicznym (Monitor Polski Nr 14, poz. 103),
- 4) z dnia 26 marca 1957 r. w sprawie zezwolenia na sprzedaż za złote usług przewozu towarów i mienia w obrocie z zagranicą drogą lądową i morską (Monitor Polski Nr 28, poz. 193),
- 5) z dnia 14 sierpnia 1958 r. w sprawie zezwolenia na dysponowanie częścią zagranicznych środków płatniczych uzyskiwanych przez osoby fizyczne za niektóre prace wykonywane w obrocie z zagranicą (Monitor Polski Nr 69, poz. 402),
- 6) z dnia 24 czerwca 1959 r. w sprawie zezwolenia na wykorzystywanie w eksporcie wewnętrznym zagranicznych środków płatniczych uzyskanych z niektórych tytułów (Monitor Polski Nr 60, poz. 295),
- 7) z dnia 31 maja 1960 r. w sprawie stosowania przepisów ustawy dewizowej do osób czasowo przeby-

- wających za granicą lub w kraju oraz zezwolenia dla tych osób na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi (Monitor Polski z 1960 r. Nr 51, poz. 244 i z 1971 r. Nr 9, poz. 60),
- 8) z dnia 9 sierpnia 1960 r. w sprawie zezwolenia na dysponowanie zagranicznymi środkami płatniczymi uzyskanymi z niektórych praw autorskich w obrocie z zagranicą (Monitor Polski z 1960 r. Nr 66, poz. 312 i z 1967 r. Nr 8, poz. 42),
 - 9) z dnia 8 maja 1961 r. w sprawie eksploatacji i zarządu nieruchomościami w Polsce, stanowiącymi własność cudzoziemców dewizowych (Monitor Polski z 1961 r. Nr 40, poz. 187 i z 1971 r. Nr 16, poz. 114),
 - 10) z dnia 3 lipca 1962 r. w sprawie zezwolenia na wypłaty w złotych należności wynikających z umów zawartych z cudzoziemcami dewizowymi przez polskie przedsiębiorstwa wydawnicze (Monitor Polski Nr 57, poz. 271),
 - 11) z dnia 3 lipca 1962 r. w sprawie zezwolenia na udzielanie pełnomocnictw do dochodzenia roszczeń alimentacyjnych za granicą (Monitor Polski Nr 57, poz. 272),
 - 12) z dnia 21 grudnia 1962 r. w sprawie zawierania umów najmu lub dzierżawy lokali, budynków i terenów pod budowę z cudzoziemcami dewizowymi w kraju (Monitor Polski z 1963 r. Nr 5, poz. 22),
 - 13) z dnia 8 czerwca 1963 r. w sprawie zezwolenia na dysponowanie zagranicznymi środkami płatniczymi, uzyskanymi za występy artystyczne za granicą (Monitor Polski Nr 52, poz. 264),
 - 14) z dnia 2 października 1963 r. w sprawie zezwolenia na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi związane z realizacją uprawnień z wynalazków (Monitor Polski z 1963 r. Nr 76, poz. 376 i z 1968 r. Nr 38, poz. 271),
 - 15) z dnia 29 maja 1965 r. w sprawie zezwolenia na dysponowanie zagranicznymi środkami płatniczymi uzyskanymi od zagranicy za usługi w dziedzinie filmu oraz przeniesienia praw autorskich do utworów wykorzystanych przy produkcji filmów (Monitor Polski Nr 31, poz. 170),
 - 16) z dnia 28 września 1966 r. w sprawie warunków i kontroli dewizowej wywozu, przywozu i przewozu wartości dewizowych przy przekraczaniu granicy państwowej (Monitor Polski Nr 58, poz. 278),
 - 17) z dnia 12 lipca 1967 r. w sprawie zezwolenia na udzielanie polskim przedstawicielom dyplomatycznym i konsularnym pełnomocnictw do realizacji spadków zagranicznych (Monitor Polski Nr 42, poz. 204),
 - 18) z dnia 12 grudnia 1968 r. w sprawie zezwolenia dla osób przekraczających granicę państwową lub burtę statków morskich na wywóz, przywóz i przewóz wartości dewizowych (Monitor Polski Nr 55, poz. 394),
 - 19) z dnia 20 listopada 1969 r. w sprawie zezwolenia na zawieranie z cudzoziemcami przebywającymi w Polsce umów o wygłoszenie odczytów i wykonanie opracowań autorskich (Monitor Polski Nr 51, poz. 394),
 - 20) z dnia 30 lipca 1970 r. w sprawie zezwolenia na zawieranie i płatnicze wykonywanie umów przewozu osób na trasach zagranicznych (Monitor Polski Nr 25, poz. 204),
 - 21) z dnia 5 sierpnia 1970 r. w sprawie udzielenia urzędowi celnyemu uprawnień do skupu zagranicznych pieniędzy i czeków podróżniczych (Monitor Polski Nr 27, poz. 224),
 - 22) z dnia 12 czerwca 1971 r. w sprawie zezwolenia na niektóre darowizny i pożyczki wartości dewizowych (Monitor Polski Nr 34, poz. 225),
 - 23) z dnia 14 sierpnia 1971 r. w sprawie zezwolenia na zawieranie i wykonywanie przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń umów ubezpieczenia renty w walucie wymiennej (Monitor Polski Nr 46, poz. 297),
 - 24) z dnia 30 grudnia 1971 r. w sprawie zezwolenia dla osób przekraczających granicę państwową na wywóz i przywóz wartości dewizowych, zmienione zarządzeniem z dnia 5 lutego 1972 r.,
2. okólniki Ministra Finansów:
 - 1) z dnia 8 grudnia 1952 r. w sprawie wykonania przepisów dewizowych w zakresie umów obrotu nieruchomościami i prawami rzeczowymi na nieruchomościach (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-1, poz. 23),
 - 2) z dnia 24 stycznia 1966 r. w sprawie kwalifikowania złotych monet dolarowych pod względem dewizowym (Monitor Polski Nr 4, poz. 37),
 - 3) z dnia 14 stycznia 1969 r. w sprawie kwalifikacji prawnodewizowej darowizn przedmiotów przywożonych przez cudzoziemców w trybie odprawy celnej warunkowej (Monitor Polski Nr 3, poz. 32),
 3. obwieszczenie Ministra Finansów z dnia 18 grudnia 1968 r. w sprawie wydawania talonów Narodowego Banku Polskiego na wymianę pieniędzy polskich za granicą (Monitor Polski Nr 55, poz. 398).
- § 99. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1973 r.
- Minister Finansów: S. Jędrychowski

OBWIESZCZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 12 czerwca 1973 r.

w sprawie wykazu obowiązujących resortowych aktów prawnych ogłoszonych w Monitorze Polskim.

Zgodnie z cz. II pkt 4 wytycznych stanowiących załącznik do zarządzenia nr 14 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1968 r. w sprawie uporządkowania resortowych aktów prawnych i ograniczenia ich ilości —

w załączniku do niniejszego obwieszczenia ogłasza się, według stanu na dzień 1 czerwca 1973 r., wykaz obowiązujących zarządzeń Ministra Obrony Narodowej ogłoszonych w Monitorze Polskim.